קוראים יקרים,

דיכאון זה ילד־קטן ליד מה שאני מרגישה עכשיו. גשם וקור ורוחות־פרא ושלוליות־ענק ונעליים שנרטבו ותיסרוקת שהלכה קיבינימאט, והסוודר מצמר, שאמנם מחמם קצת, אבל, לעומת זאת, מגרד הרבה.

הילדים חוזרים הביתה רטובים לגמרי ומלאי בוץ (איפה הם תופסים בוץ בתל־אביב?) ישר על השטיח שהיה פעם ורוד ועכשיו הוא אפור־מגעיל. החלונות לא נסגרים כמו שצריך, כי בנו אותם קבלן יהודי ופועל ערבי, והתריסים נתקעים כל יומיים. האופניים של הילד שהושמו במירפסת ונשכחו שם לחצי־יום, עברו מבול והחלידו במהירות מסחררת.

שלושה תנורים לא מספיקים כדי לחמם את הדירה שלי וארבעה תנורים מעיפים את כל פקקי־החשמל. הכביסה שעל החבל לא תתייבש לנצח, וכבר מחר אני אקבל פתק מבית־הספר שהילד הגיע כלי החולצה הכחולה.

והכי נורא שואת היא רק ההתחלה. יש עוד דצמבר כזה וינואר ופברואר ואפילו חתיכת מרס. אז נכון שזה לא בא בהפתעה, ויכולנו לחשוב על זה קודם, אבל למי יש חשק לחשוב על החורף בקיץ ולקלקל את הכיף.

רגע, רגע. ועוד לא דיברנו על האבטלה ועל פקקי־המשכנתאות ועל האינתיפאדה ועל מצבנו בעולם, ועל חמשת הנקודות של בייקר. לא דיברנו על חוסר מקומות־החנייה בתל־אביב, על מכשירי־הטלפון שמתקלקלים כשהם מריחים גשם, על ארבע המטריות שכבר איבדתי, ועל האף שלי, שבמשך כל החורף נראה כמו אף של אלכוהוליסט.

בקיצור, כמו שאמרתי כבר, דיכאון זה ילד קטן.

אבל דיכאון הרי מותר להרגיש מקסימום שלוש דקות, אחרת זה כבר מקבל שמות לטיניים ומצריך טיפול פסיכיאטרי, הוצאות כספיות, ליחשושים מצד קרובים וידידים וכו' וכו'. אז בן־אדם שפוי, פחות או יותר, פשוט מחפש לו שמחות. אולי כוס־שוקו חם, מעיל־פרווה, מרק רותח או... לצחוק. הצחוק הוא מעביר צרות גדול וחשוב והוא משנה את החיים, בדרך כלל לטובה.

אבל איך אפשר פתאום להזמין מנת־צחוק, ביום השלישי, למשל בשעה 12.10? אי־אפשר!

לעומת זאת, אם פתאום בא לך לצחוק ביום הרביעי, זה הרבה יותר פשוט. אתה עובר על רשימת הקיוסקים שמוכרים עיתונים, מטלפן אליהם ושואל אם הם מוכרים את עיתון־הבוקר דבר. ב־20 קיוסקים אומרים לך שהם לא מחזיקים דבר. בעוד 18 אומרים שהיה להם דבר, אבל כבר נגמר, ובחמישה אחרים אומרים: דבר? אין לנו. אבל יש מעריב, וכך, במקום לצחוק, אתה נכנס לדיכאון יותר עמוק.

או, אז מהר־מהר אתה מנסה להיזכר למי מהחברים שלך יש מנוי על דבר. אתה מטלפן לחבר הזה, מבקש לקבל את דבר אחר, המוסף של דבר. מכין לך כוס־שוקו חם או מרק רותח ומתחיל לקרוא.

הנה מה שהוצאתי במיוחד בשבילכם מדבר אחר של השבועיים האחרונים. בז'רגון המיקצועי זה נקרא „סאטירה", אצלנו זה נקרא דוחה־דיכאונות.

מקווה שתהנו כמוני.

שלכם, דניאלה.

מנהלת נמל התעופה — רשות שדות התעופה

תנועת העולים והיורדים

בנמל התעופה בן גוריון

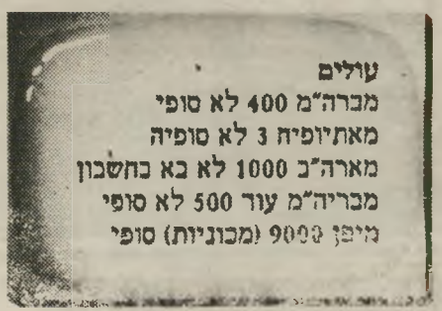

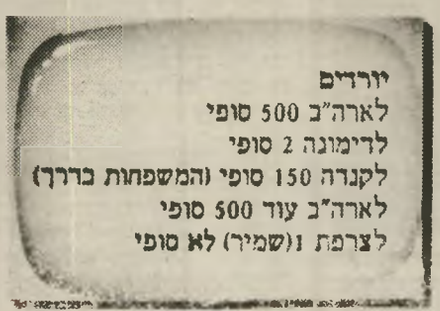

במטרה להעלות את מפלס הכנרת תועבר הכנרת עוד השבוע לרח' העליה בת"א

הודעה

כל הילדים שנאסר עליהם להשתתף בסדנאות של I.M. יתארחו בשבת הקרובה בכפר חב"ד.

צה"ל אימץ תפיסה אסטרטגית חדשה

לאחר שצה"ל ניסה בעבר להתאבד בלבנון והדבר לא עלה בידו, מנסים כעת את השיטה החדשה של אחד אחד

חידה

דן שומרון: תושבי השטחים שיפעילו כוח – יסבלו

הפתרון במהופך

תנופה חדשה למצפה רמון

בקרוב ייפתח בעיירה המשגשגת גן־ילדים חדש אשר ימשוך ללא ספק מאות זוגות צעירים אל פנינת החמר של המכתש.

בגן ילמדו שנתיים. בשנה הראשונה ניאורליזם בקולנוע האיטלקי ובשנה השניה נ'מות גאר־אימפרסיוניסטיות בציור הגרמני.

ברגע האחרון

מוח של אדם הושתל בעיתון ערב דל תפוצה

הכל בגלל שמקסוול רוצה להכניס קצת צבע ל„מעריב"

צעיר ערבי הוכה על־ידי שוטר מג"ב שבדק את תעודתו וגילה כי שוב קיבל שלילי במתמטיקה ובהיסטוריה

לחומת ברלין הקורסת ברכות לבביות

הגדר הטובה

מכר ציור של פיקאסו ב־30 מיליון דולר ומוכן לתת 20 מיליון למי שישיג לו את הציור הזה